

L'espasa de l'islam

Quan, després de vuit anys de guerra contra l'Iran, després d'arruïnar, endeutar i militaritzar el seu país, Sadam Hussein volgué elevar un monument a la victòria, el monument mateix era un símbol perfecte del destí que s'ha atribuït el seu inspirador: dos braços poderosos, armats de dues espases corbades. Dues simitarres, l'espasa dels àrabs, l'espasa de l'islam, alçades com un desafiament. Com una amenaça que en qualsevol moment podia fer-se real.

Obsessionats per l'amenaça fonamentalista dels xiïtes iranians (un amenaça desordenada, caòtica, ideològica, feta de petites bandes fanatitzades, de mollahs, guàrdies de la revolució, atemptats i sermons alcorànics), la major part dels països, de la zona i de fora de la zona, no han sabut veure que se'n formava un altra de més greu. El perill iranià era el seu projecte de subversió política amb base religiosa. El perill iranià és un projecte d'hegemonia política de base militar. Els països àrabs, espantats pel primer perill, esporuguits per la subversió interna que el triomf iranià podia representar, van donar durant la guerra un suport incondicional a l'Iraq de Sadam Hussein. En primer lloc Aràbia Saudita i el mateix Kuwait: molts milers de milions de dòlars sense els quals Iraq no hauria pogut resistir la desesperada obstinació dels iranians.

Fora de l'àrea, però, el suport a Hussein no ha estat menys eficaç. Dels paï-

sos europeus arribava armament sofisticat que va permetre que en tot moment l'Iraq mantinguera una superioritat tècnica en els fronts de batalla, de França i d'Àlemanya arribaven projectes i peces per a un centre d'armament nuclear (que Israel va destruir el 1981), i productes i instal·lacions per a la producció d'armes químiques, que Sadam Hussein no ha dubtat a usar contra els seus enemics dins i fora de les fronteres. De la Unió Soviètica arribava el gros de l'armament que mantenia viva la guerra. El poder militar iranià —immensament desproporcionat per al volum i la defensa del país— és resultat directe dels dòlars del petroli àrab i de l'ajut tècnic i material de les potències capitalistes o socialistes. Ara, el monstre que entre tots han creat està solt.

No val la pena discutir les raons esgrimides pels iraquians a fi de justificar la invasió de Kuwait. Els greuges contra Kuwait estaven presentats del tal manera que foren necessàriament inacceptables: la invasió ja estava decidida. I el que busca Iraq amb aquesta invasió són dues coses, de diferent abast. En primer lloc,

un benefici immediat: el control de l'àrea petrolífera de Rumàlia —de les més productives del món—, i segurament també de l'illa de Bubiyan que li assegurarà una eixida més còmoda a la mar. I alhora, convertir Kuwait en un protectorat (cal recordar que Iraq sempre ha considerat Kuwait part històrica del seu territori), eliminar un competidor en el mercat, i segurament no pagar el deute contret durant la guerra contra Iran. En segon lloc, i més important, erigir-se sense discussió com l'única i vertadera potència hegemònica del golf i pràcticament de tot el món àrab. El poder hegemònic és un resultat de la força, i de la disposició a utilitzar-la: Iraq ja ha demostrat que té les dues coses. Serà molt difícil per als seus veïns oposar-se a qualsevol designi o imposició de Sadam Hussein.

I finalment, l'altre objectiu de l'ús brutal de la simitarra també s'està complint: demostrar que ni tan sols els americans no hi poden fer res, i que l'efecte real de la seua presència al Golf Pèrsic és insignificant. Serà ell, doncs, Sadam Hussein (cap beduí sense escrúpols, com ho són la major part dels reis, emirs o xeics de la zona) qui marcarà les condicions, amb una espasa en cada mà: la del terrible poder militar, i la del control d'una de les més grans reserves de petroli del món. La gran espasa, ara s'ha vist, no era la del Khomeyni místic, ni la del Gaddafi fantasmal. Era una altra.